

УДК 342.951

І.І. ДЗЮБА, Харківський національний університет внутрішніх справ

МЕТА ТА ЗАВДАННЯ МВС У СФЕРІ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Ключові слова: мета, завдання, МВС, сфера внутрішніх справ

Міністерство внутрішніх справ України як головний (провідний) орган центральної виконавчої влади, що забезпечує та безпосередньо реалізує державну політику у сфері боротьби з правопорушеннями, охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки, завжди перебувало у центрі уваги науковців, свідченням чого є наукові праці О.М. Бандурки, І.П. Голосніченка, І.Г. Кириченка, А.Т. Комзюка, Я.Ю. Кондратьєва, В.В. Конопльова, Н.П. Матюхіної, Г.О. Пономаренко, В.М. Плішкіна, Х.П. Ярмачі та інших науковців системи ОВС. Проте, ряд актуальних і практично значущих проблем діяльності МВС потребують подальшої розробки. Однією з таких є уточнення мети утворення та діяльності МВС, а також його завдань як центрального органу виконавчої влади, у зв'язку з цим необхідно вирішити такі основні завдання: уточнити сутність категорії «внутрішні справи»; охарактеризувати законодавчі положення та пропозиції вчених щодо визначення мети та завдань діяльності ОВС у цілому та їх найвищого органу управління - МВС зокрема; виробити конкретні пропозиції та рекомендації щодо нормативного закріплення мети та завдань МВС, а також щодо реформування ОВС у цілому.

Отже перед безпосередньою характеристикою мети утворення та діяльності МВС та завдань, які воно виконує, пропонуємо спочатку з'ясувати саме поняття «внутрішні справи», оскільки не зважаючи на тривалу історію функціонування органів внутрішніх справ (далі - ОВС) відсутнє не лише визначення поняття «внутрішні справи», які є об'єктом впливу відповідної системи право-

охоронних органів, діяльність яких організовує, спрямовує, координує, забезпечує та координує МВС, а й відповідний законодавчий акт у формі Закону, який би врегулював найважливіші аспекти діяльності органів внутрішніх справ.

У науковій літературі, внутрішні справи визначаються у широкому та вузькому значенні. У першому значенні, як усі справи (питання), які мають місце так би мовити в середині держави (освіта, наука, медицина, господарська діяльність, боротьба із злочинністю тощо). Так, Б.М. Габрічідзе, О.Г. Чернявський та С.М. Кузнецов зазначають, що термін «внутрішні справи» має більш широкий зміст, чим той, який звичайно вкладається у нього у літературі правоохоронного спрямування. Наприклад, до внутрішніх справ можуть бути віднесені житлово-комунальне господарство, статистика, охорона здоров'я та інші [1, с.431]. Подібну точку зору висловлює Д.М. Бахрах, який зазначає, що терміном «внутрішні справи» визначається, по суті, вся, за винятком міжнародної (яка є зовнішньою) діяльність держави», - проте, на думку вченого, яку ми підтримуємо, «ніде немає такої ситуації, коли всі «внутрішні справи» були б зведені лише до одного відомства» [2, с.11]. Додамо лише те, що відання (керівництво, управління) усіма або переважно більшістю так званих «внутрішніх справ» має місце у монархічних державах та у державі як інституції у цілому - на історично ранніх етапах її утворення. Зокрема, як зазначається в теорії права, монархія - це форма державного правління, при якій державна влада зосереджена цілком або частково в руках однієї особи - монарха, передається в спадщину, не залежить від населення (як правило, не затверджується ним) [3, с.73]. Дещо подібною до монархії є президентська республіка, яка «характеризується насамперед вагомою роллю глави держави в державному механізмі. Президент... поєднує повноваження глави держави і глави уряду. Уряд, як правило, слабо впливає на парламент, не залежить від парламенту...

Президент здатний відстоювати інтереси виконавчої влади завдяки своєму високому статусу [3, с.76-77]. Проте, навіть і за такої форми державного правління та державного устрою має місце розподілення «найголовнішою» у державі людиною сфер впливу між окремими відомствами, партіями, блоками чи окремими особами, що іще раз засвідчує обґрунтованість тези про те, що «немає такої ситуації, коли всі «внутрішні справи» були би зведені лише до одного відомства» [2, с.11].

Інші науковці, до думки яких приєднуємося й ми, пропонують розглядати внутрішні справи у вузькому розумінні, а саме ті сфери, які належать до відання МВС як центрального органу виконавчої влади. Так, Х.П. Ярмачік відзначає, що традиційною назвою «міністерство внутрішніх справ» зводилося і зводиться до поліцейських функцій - підтримання правопорядку і боротьби із злочинністю» [4, с.44]. На думку О.П. Коренєва, терміном «внутрішні справи» позначається одна із сфер діяльності держави. Найменування цієї сфери носить традиційний характер і відбиває її історично сформований зміст діяльності, як одного із правоохоронних органів – органів внутрішніх справ [5, с.130]. Таку точку зору поділяє більшість науковців системи органів внутрішніх справ.

Отже у вузькому значенні (розумінні) під *внутрішніми справами* необхідно розуміти лише ті об'єкти (предмети, діяльність), які віднесені до відання МВС (боротьба із правопорушеннями, забезпечення громадського порядку та громадської безпеки та інші, які у вигляді окремих завдань та функцій покладені на Міністерство внутрішніх справ України. Проте, такі об'єкти, предмети та діяльність, яка може бути як протиправною (скоєння правопорушення), так і правомірною (реєстрація транспортного засобу чи зброї, звернення за отриманням ліцензії чи паспорту, укладення договору про охорону тощо) не є сталими, у зв'язку з чим їх перелік постійно змінюється, оскільки деякі дії декриміналізуються, інші – навпаки визначаються як злочини чи адміністративно-карні

діяння, свідченням чого є систематичні зміни та доповнення до чинного кримінального та адміністративного законодавства, передбачення нових завдань та функцій МВС, утворення, реорганізація або ліквідація структурних підрозділів, як самого МВС, так і підпорядкованих йому органів у цілому.

Як вірно зазначено у проекті Концепції реформування системи Міністерства, яка була представлена для обговорення у 2007 р. «поряд із внутрішніми перетвореннями на ситуацію в країні істотно впливають і продовжують впливати процеси загальносвітового характеру – глобалізація, загострення екологічних проблем, розвиток світової економіки, урбанізація, міграція значних мас населення, поширення комп'ютерних технологій, телекомунікацій, прояви міжнародного тероризму і транснаціональної злочинності тощо. Все це істотно змінило умови функціонування та породило нові виклики для системи МВС України» [6]. До таких «викликів» проектом зазначеної Концепції віднесені: виникнення численних нових правовідносин в економічній та соціальній сферах, які призвели до появи нових складів правопорушень та збільшення їх кількості; поширення правового нігілізму; маргіналізація значної частини населення; загрози для національної безпеки зростання тіньової економіки; зростання загрози тероризму, організованої злочинної діяльності, торгівлі людьми; високий рівень тяжких насильницьких та корисливо-насильницьких злочинів (умисних вбивств, тяжких тілесних ушкоджень, розбійних нападів, грабежів); розповсюдження наркоманії, особливо серед молоді; поширення нелегальної міграції та незаконної діяльності мігрантів» [6].

Вже не один рік обговорюються питання реформування органів внутрішніх справ, за основу якого, знову ж таки береться предмет відання (компетенція) цієї правоохоронної структури. Було розроблено кілька концепцій реформування ОВС та проектів законів «Про органи внутрішніх справ України», які й досі не реалізовані. Зокрема, до причин та-

кого становища, проектом Концепції реформування системи Міністерства від 2007 р. віднесені: відсутність політичної волі щодо послідовного та глибокого реформування правоохоронних органів, в т.ч. системи МВС України; відсутність загальної узгодженої концепції реформування всієї правоохоронної системи України; неузгодженість концепцій реформування органів внутрішніх справ України з теорією та практикою здійснення інших системних перетворень у країні; часті зміни керівництва Міністерства, галузевих служб, головних управлінь (управлінь) та міськрайлінорганів внутрішніх справ; відтік досвідчених кадрів з системи МВС України, деформація та «розмивання» її професійного ядра; фахова та психологічна неготовність значної частини керівного складу органів системи МВС України до глибокого реформування її діяльності; виключення витрат на систему МВС України з числа пріоритетних напрямів державного фінансування; недостатнє наукове забезпечення реформаційних процесів як наслідок недооцінки, а часто-густо й прямого ігнорування відомчої науки [6].

Погоджуючись у цілому із такими причинами, на нашу думку, до таких необхідно віднести і таку, як незацікавленість органів державної влади та деяких правоохоронних відомств (Служби безпеки України, прокуратури, Державної прикордонної служби, Міністерства з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи та ін.) у збільшенні обсягу (кількості) сфер, які передбачається віддати до компетенції органів внутрішніх справ.

Як зазначає Ю. Луценко, «структура та функції системи МВС України мають бути приведені у відповідність до усталеної практики європейських держав. Виходячи з цього, МВС має взяти на себе значну частину повноважень у сфері внутрішньодержавних відносин... У структурі МВС повинні бути створені структурні одиниці, які б забезпечили організаційно-методичне супроводження діяльності місцевих органів вико-

навчої влади та місцевого самоврядування» [7, с.5]. Так, на початку 2006 р. у складі МВС планувалося створити: Національну міліцію України, до якої входитимуть блоки кримінальної міліції та міліції громадської безпеки; податкову міліцію, яку передадуть від ДПА до МВС, де створять службу податкових розслідувань; Національну гвардію України - мобільне військове формування з певними правоохоронними повноваженнями; Слідчий комітет, функції якого розширяться за рахунок додаткової підслідності, що має бути передана з відання Генпрокуратури та СБУ; Національне бюро розслідувань, до якого перейдуть завдання боротьби з корупцією, виявлення, розкриття та розслідування злочинів, учинених службовими особами, що займають особливо відповідальне становище (відповідно до ч.1 ст.9 Закону «Про державну службу»), та особами, посади яких віднесено до першої та другої категорій посад держслужбовців; Державну міграційну службу України, а також була висловлена ідея щодо спрямування та координації діяльності Державної прикордонної служби та органів пожежної безпеки і порятунку через міністра внутрішніх справ [7, с.5].

Наприкінці 2007 р. та на початку 2008 р. запропонована раніше структура ОВС дещо змінилася [8]. Так, у п.3.2.3 проекту Концепції реформування системи Міністерства від 2007 р. зазначається, що структурна побудова Міністерства внутрішніх справ України має відображати його новий статус, забезпечити поєднання власне поліцейської діяльності та інших завдань з реалізації внутрішньої політики держави, закріпленої у відповідних правових приписах, і повинна складатися з таких блоків: Національної міліції; Слідчого комітету; Експертної служби; Внутрішніх військ; Державної служби з питань міграції; Державної прикордонної служби; Державної служби протипожежної охорони; Служби забезпечення і логістики [6].

Висловимо свої міркування з цих питань. Проаналізувавши запропоновану структуру ОВС, можна зробити висновок, що наявну

систему цього правоохоронного відомства пропонується доповнити такими новими підрозділами, як: Державна прикордонна служба та Державна служба протипожежної охорони, інші – Національна міліція, Слідчий комітет, Експертна служба, Внутрішні війська, Державна служба з питань міграції та Служба забезпечення і логістики планується утворити на базі уже існуючих підрозділів ОВС, що виконують відповідні завдання, і які, наприклад, щодо Слідчого комітету пропонується дещо розширити за рахунок чинної компетенції СБУ та органів прокуратури України. Відповідно, і найбільші дискусії та суперечки виникають саме щодо правового статусу Державної прикордонної служби, Державної служби протипожежної охорони та Слідчого комітету у складі МВС, оскільки їх утворення зачіпає інтереси інших правоохоронних відомств. Крім того, речником Секретаріату Президента України, який оприлюднює думку (позицію) Президента, було наголошено, що запропонований МВС варіант реформування органів внутрішніх справ нагадує «не реформування, а перетягування канату». Таку думку варто було б прийняти до уваги, оскільки реформування одного із правоохоронних відомств, яким є МВС, повинно бути результатом колегіальної роботи усіх зацікавлених правоохоронних органів.

Ми підтримуємо висловлену у науковій літературі думку про те, що «додаткового вивчення і обґрунтування потребує пропозиція щодо підпорядкування Міністерству внутрішніх справ Державної прикордонної служби та органів пожежної безпеки, оскільки пріоритетним у діяльності органів внутрішніх справ завжди було і, на нашу думку, має залишитися спрямування зусиль на виконання основного завдання – забезпечення реалізації, охорони та захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб та прав і законних інтересів юридичних осіб від протиправних посягань, і як наслідок – позбавлення їх від невластивих функцій» [9, с.262].

Повертаючись до питання про зміст кате-

горії «внутрішні справи», необхідно зазначити, що в останньому з проектів Закону України «Про органи внутрішніх справ» зазначено, що «на органи внутрішніх справ України покладаються завдання щодо реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави від злочинних та інших протиправних посягань» [10], а в проекті Концепції реформування системи Міністерства, яка була представлена до обговорення у 2007 р., такі завдання сформульовані, як «забезпечення внутрішнього правопорядку в державі» [6].

Беручи до уваги те, що визначення завдань того чи іншого органу безпосередньо вказує на обсяг його компетенції, тобто коло питань, передбачених законодавством, іншими нормативно-правовими актами, які він має право вирішувати в процесі практичної діяльності [11, с.70], запропоновані формулювання завдань органів внутрішніх справ вважаємо занадто широкими, тобто такими, які надають змогу розширювати їх компетенцію, оскільки «завдання щодо реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави від злочинних та інших протиправних посягань», як це зазначено у проекті Закону України «Про органи внутрішніх справ» [10], та «забезпечення внутрішнього правопорядку в державі», як це зазначено у проекті Концепції реформування системи Міністерства внутрішніх справ [6], виконують й інші правоохоронні органи, які у законодавстві України визначені як «державні органи, які відповідно до законодавства здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції» [12].

На нашу думку, більш коректними є завдання МВС та міліції, яка до речі є найбільшим за кількістю персоналу та об'ємом виконуваних завдань структурним підрозділом органів внутрішніх справ, які визначені у п.3 Положення про Міністерство внутрішніх справ України [13] та ст.2 Закону України «Про міліцію» [14], який на сьогодні є основним законодавчим актом, котрим керу-

ються працівники органів внутрішніх справ.

Підводячи підсумок розгляду сутності та змісту категорії «внутрішні справи», зазначимо, що під час подальшої характеристики МВС ми будемо використовувати саме вузький підхід до його розуміння, тобто сфери, яка охороняється та захищається органами внутрішніх справ відповідно до покладених на них завдань, функцій та повноважень.

Відразу ж зазначимо, що мета утворення та діяльності МВС у законодавчих актах чітко не визначена. У тлумачних словниках *мета* визначається, як «те, до чого хтось прагне, чого хоче досягти; задалегідь намічене завдання» [15, с.315]. Відповідно до п.1 Положення про Міністерство внутрішніх справ України «МВС України є головним (провідним) органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування і реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, ведення боротьби із злочинністю, охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, безпеки дорожнього руху, охорони та оборони особливо важливих державних об'єктів» [13].

На нашу думку, наведене вище нормативне положення, з одного боку, у загальному вигляді містить мету утворення та діяльності МВС, з іншого – може бути взяте за основу для визначення поняття Міністерства внутрішніх справ України. Проте воно не позбавлене певних недоліків. По-перше, не можемо погодитись із тим, що МВС «формує» державну політику у підвідомчій їй сфері, оскільки формування такої політики є, в першу чергу, прерогативою Верховної Ради України, Президента та Уряду України. МВС лише приймає участь у розробленні такої політики, а також здійснює її реалізацію. По-друге, недоцільним є перерахування сфер, підвідомчих МВС, оскільки їх перелік є не повним, а деякі з названих сфер підвідомчі й іншим державним органам. Зокрема, це стосується безпеки дорожнього руху, охорони та оборони особливо важливих державних об'єктів.

На нашу думку, *метою* діяльності МВС є забезпечення реалізації державної політики щодо охорони та захисту прав, свобод та законних інтересів фізичних осіб, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства і держави відповідно до покладених на це відомство завдань, функцій та повноважень, організація, спрямування та координація діяльності підпорядкованих йому органів щодо виконання покладених на МВС завдань, функцій та повноважень, а також здійснення контролю за їх якісним виконанням. Тобто, основною метою діяльності МВС є забезпечення ефективності виконання покладених на нього та підпорядковані йому структури завдань, функцій та повноважень.

Необхідною умовою уточнення призначення будь-якого органу є чітке визначення його *завдань*. Вище ми уже піддали критиці завдання, які сформульовані у проекті Закону України «Про органи внутрішніх справ» [10] та проекті Концепції реформування системи Міністерства, яка була представлена у 2007 р. [6]. Більш коректно завдання МВС визначені у чинній Концепції розвитку системи Міністерства внутрішніх справ, затвердженій Постановою Кабінету Міністрів України від 24.04.1996 р. № 456. Зокрема, у ній зазначено, що «пріоритетним завданням МВС повинно бути забезпечення стійкого управління підпорядкованими органами і підрозділами на основі максимально повної інформації про оперативну обстановку, тенденції і перспективи її розвитку» [16].

Відповідно до п.3 Положення про Міністерство внутрішніх справ України, яке затверджене Указом Президента України від 17.10.2000 року № 1138, основними завданнями МВС України є: організація і координація діяльності органів внутрішніх справ щодо захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, охорони громадського порядку і забезпечення громадської безпеки; участь у розробленні та реалізації державної політики щодо боротьби із злочинністю; забезпечення запобігання злочинам, їх припинення, роз-

криття і розслідування, розшуку осіб, які вчинили злочини, вжиття заходів до усунення причин і умов, що сприяють вчиненню правопорушень; організація охорони та оборони внутрішніми військами особливо важливих державних об'єктів; забезпечення реалізації державної політики з питань громадянства; забезпечення проведення паспортної, реєстраційної та міграційної роботи; організація роботи, пов'язаної із забезпеченням безпеки дорожнього руху; здійснення на договірних засадах охорони майна всіх форм власності; визначення основних напрямів удосконалення роботи органів внутрішніх справ, надання їм організаційно-методичної та практичної допомоги; забезпечення додержання законності в діяльності осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, працівників і військовослужбовців системи Міністерства; підготовка органів внутрішніх справ та внутрішніх військ для інтеграції України до Європейського Союзу [13].

На нашу думку, вище приведені завдання МВС потребують певного уточнення. По-перше, беручи до уваги те, що МВС є найвищим органом у системі управління ОВС, у зв'язку з чим виконує координуючі, контролюючі, організаційні та забезпечуючі функції, то і такі завдання як «здійснення на договірних засадах охорони майна всіх форм власності» необхідно викласти у такій редакції: «забезпечення здійснення підпорядкованими органами (підрозділами, службами) охорони майна всіх форм власності на договірних засадах», оскільки МВС безпосередньо охорону майна не здійснює. По-друге, використаний під час формулювання завдань МВС термін «громадянин» необхідно замінити на «фізичні та юридичні особи», оскільки він має чітке законодавче визначення, а отже його застосування звужує сферу охорони і захисту об'єктів правоохорони. По-третє, з буквального розуміння деяких завдань МВС можна зробити висновок, що воно забезпечує (організує, координує) діяльність лише щодо боротьби із злочинами, як слід - інші правопорушення залишаються

поза його увагою. Звідси вважаємо доцільним термін «злочини» замінити на «правопорушення», який є ширшим за змістом. По-четверте, перелік вище приведених завдань МВС необхідно доповнити і такими, як: забезпечення охорони, захисту та реалізації прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, а також прав та законних інтересів юридичних осіб у підвідомчій йому сфері; організація та безпосереднє надання адміністративних послуг; організація та координація кадрової роботи; організація участі персоналу ОВС у наданні соціальної та правової допомоги населенню в межах, встановлених законодавством; забезпечення виконання адміністративних стягнень; участь у розробленні та безпосереднє виконання загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку з питань віднесених до компетенції МВС; інформування громадськості через засоби масової інформації про свою діяльність, залучення громадян та їх організацій до процесу прийняття рішень, що мають важливе правоохоронне значення; методичне керівництво, інформаційно-аналітичне обслуговування та інспектування підпорядкованих підрозділів.

Резюмуючи вище зазначене, вважаємо за необхідне акцентувати увагу на тому, що чітке нормативне визначення мети утворення та діяльності МВС, а також його завдань, з одного боку, чітко визначатиме місце, роль та особливості цього центрального органу виконавчої влади у системі органів державної влади, з іншого – дозволить розмежувати функції між правоохоронними міністерствами (відомствами) та унеможливить паралелізм та дублювання повноважень у роботі різних правоохоронних органів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Габричидзе Б. Н. Административное право Российской Федерации : учебник / Б. Н. Габричидзе, А. Г. Чернявский, С. М. Кузнецов. – М. : Дело и Сервис, 2001. – 624 с.

2. Бахрах Д. Н. Административное право: учебник. Общая часть / Д. Н. Бахрах. – М. : Издательство БЕК, 1993. – 724 с.
3. Скакун О. Ф. Теория держави і права : підручник / О. Ф. Скакун ; пер. з рос. – Х. : Консум, 2001. - 656 с.
4. Ярмакі Х. П. Управління адміністративно-політичною діяльністю в Україні / Х. П. Ярмакі. – Одеса, 2004. – 208 с.
5. Административное право России: Учебник. Часть 2. Административно-правовое регулирование в сферах и отраслях управления / под ред. А. П. Коренева. – М. : Московск. акад. МВД России; Щит, 2002. – 348 с.
6. Проект Концепції реформування системи Міністерства внутрішніх справ України. – К. : МВС України, 2007. – 27 с.
7. Луценко Ю. Права людини захистять, МВС – реформують / Луценко Ю. // Іменем Закону. – 2006. – № 11. – С. 4-5.
8. Реформування МВС: від карального змісту діяльності до соціально-сервісного // Міліція України. – 2007. - № 8 – С.1
9. Пономаренко Г. О. Управління у сфері забезпечення внутрішньої безпеки держави: адміністративно-правові засади : монографія / Г. О. Пономаренко – Х. : Видавець ФОП Вапнярчук Н. М., 2007. – 448 с.
10. Про органи внутрішніх справ України : Проект Закону України.
11. Адміністративне право України : підручник / [Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, О. В. Дьяченко та ін.] ; за ред. Ю. П. Битяка. - К. : Юрінком Інтер, 2005. – 544 с.
12. Закон України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» : від 19.05.2003 р. // ВВР України. – 2003. – № 46. – Ст. 366.
13. Положення про Міністерство внутрішніх справ України / затв. Указом Президента України : від 17.10.2000 р., № 1138 // Офіційний вісник України. – 2000. – № 42. – Ст. 1774.
14. Закон України «Про міліцію» : від 20.12.1990 р. // ВВР УРСР. – 1991. – № 4. – Ст. 20.
15. Тлумачний словник української мови / укладачі Ковальова Т. В., Коврига Л. П. – Х. : Синтекс, 2005. – 672 с.
16. Постанова Кабінету Міністрів України «Про Концепцію розвитку системи Міністерства внутрішніх справ» : від 24.04.1996 р., № 456.

Дзюба І. І. Мета та завдання МВС у сфері внутрішніх справ / І. І. Дзюба // Форум права. – 2010. – № 1. – С. 72–78 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-1/10diicvc.pdf>

Уточнюється сутність категорії «внутрішні справи», характеризуються законодавчі положення та пропозиції вчених щодо визначення мети й завдань діяльності органів внутрішніх справ та їх найвищого органу управління – МВС; формулюються пропозиції та рекомендації щодо нормативного закріплення мети та завдань МВС.

***

Дзюба И.И. Цель и задачи МВД в сфере внутренних дел

Уточняется сущность категории «внутренние дела», характеризуются законодательные положения и предложения ученых по определению цели и задач деятельности органов внутренних дел и их высшего органа управления – МВД; формулируются предложения и рекомендации по нормативному закреплению цели и задач МВД.

***

Dzjuba I.I. Aim and Problems of the Ministry of Internal Affairs in Sphere of Internal Affairs

The essence of a category «internal affairs» is specified, legislative guidelines and offers of scientists by definition of the purpose and problems of activity of law-enforcement bodies and their supreme body of management – the Ministry of Internal Affairs are characterized; offers and recommendations about standard fastening of the purpose and problems of the Ministry of Internal Affairs are formulated.